

Z Hanoje do Bankoku-na kole,busem,lodí....

Po dvou návštěvách Jižní Ameriky jsem zatoužil podívat se na opačnou stranu světa,a jako nejlákavější se mi jevila oblast Indočíny,jejichž obyvatele u nás běžně potkáváme-těď jsem se jel podívat já k nim.

Sehnat partáka na měsíc v přezaměstnaném okolí MB je takřka nemožné,nakonec jsem se přes Hledám spolucestující seznámil s 49r.Jirkou Č. z Prahy,viděli jsme se koncem září asi hodku a půl na vyjízdce v Poděbradech,trochu se oťukali a pak už jen maily a Whats App-můj původní plán letět do Bankoku a objet Kambodžu,kus J.Vietnamu a přes

Kardamomky se po pobřeží vrátit do B aktivní Jirka překopal sehnáním vhodné letenky na trasu z Hanoje do Bankoku.

Sešli jsme se tedy 11.1.2019 v den odletu podruhé u Jirky doma v P-Stodůlkách,a balíme kola do krabic. Trochu se zakecáme,a já jsem trochu nervozní,když nakládáme do auta J kolegy ve ¾ na 3 a letí nám to ve 4...to jsem ale ještě neznal akční vlastnosti Jirky,tak že jsme v půl 4 odbaveni-bydlí kousek od letiště,stejně čekáme až nám z našeho Dreamlineru odfoukají sníž,tak že start v půl šestý..

Letíme s Qatarama,o půl noci mezipřistání na tom poloostrovku v Perském zálivu-Dauhá máme asi 2 a půl hodky pauzu,tak se natahujeme v odpočívárně,asi půl hodky před odletem začínám být zase nervozní,Jirkovi se moc nechce vstávat a cpát své 196cm tělo do Economy class,ale to už nás vyvolává rozhlas,a pádíme k letištnímu busu plného mírně našťavaných Vietnamců.

Náš A 330 to bere přes Írán a Pakistán-to už spím- a probouzím se až když roletkou prosvítá světlo-roztáhnu jí a dostávám pecku od sluníčka odraženého mraky. Když se rozkoukám, vidím v dáli nějaký horský masiv-podle mapy jsme nad s. Indií asi 50 km od Kathamandů-tak že Himaláje! Dál už pokračujeme nad horami Barmy,džungli

střídají políčka s červenou půdou a prudce se valící řeky. Nakonec se zatáhne a a po asi další hodce na nás pod mraky vykukne Hanoi.Letěli jsme asi 6 h a plus 6 časový rozdíl-je po 14 h.

Než nás odbaví-s e-vízy za 25usd nejsou problémy,sestavujeme kola,krabice nemusíme

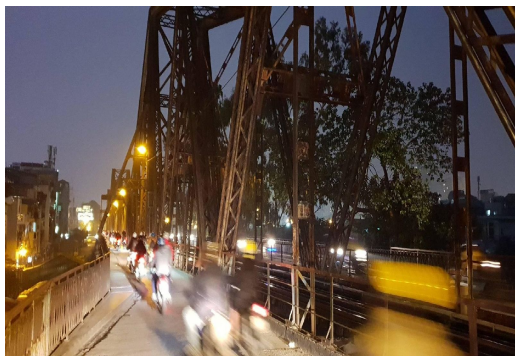
likvidovat,zabírá je uklízečka,já jdu

vydolovat z bankomatu dongy-daří se mi to až u druhého,nej problém je že to nabízí max za 2000,daří se mi zadat za pět,a jsem rázem milionářem-dostávám 5 mega dongů,na všech i nejmenších bankovkách strýček Ho,mince tu nevedou.

Z letiště odrážíme k 16h,na kraj H je to asi 30 km po něčem jako dálnice,v našem

odstavném pruhu jezdí mopedy v protisměru, všude jsou stánky, tak ochutnáváme místní pivo, v dalším stánku před mostem přes Rudou řeku je spousta cyklistů, ale mají jen nealko, zato si J pobafá z nějaké fajfky k pobavení místních.

Začíná se šetřit, mám jen blikáčku, nevalné světlo mám někde zabalené, tak že se snažím držet Jirky, který má na řidítkách mobil a přes Google mapy vede k zabukovanému hotelu. V hustém provozu se občas zaseknu a pak zběsile doháním blikajdu někde v předu. Musíme přejet Starý most, nelogicky se jezdí vlevo, smí na něj jen motorky a uprostřed jsou koleje. Je dlouhý určitě přes kilák, a když se ještě pomotáme po ulicích

nacházíme náš hotýlek, recepční je rozpačitá, volá šéfovou, je půl osmé a náš pokoj pronajali - vede nás za skůtrem asi 2 km do jiného penzionu - zakončení z ulice několikrát zatočenou uličkou širokou asi metr a půl do středu bloku. Budeme tu dva dny, kola zůstávají na ulici jištěna masivním řetězem a my se jdeme napapat dobrého grilovaného masíčka - Bunči, pak si ještě dáváme jinde tu skvělou polévku, bohužel mají jen PhoGa-kachní, do vývaru hodí nudle a nastříhají nůžkami jen málo povařenou kachnu, J to s kafráním sprdne, ale mě to dost ekluje, tak že se jen povrtám - kachní už si pak nikde nedávám.

Ráno je neděle, a my máme den na prohlídku Hanoje. Začínáme u jezera, okolo nějž jsou ulice-pěší zony, kde relaxují svátečně oděni Vietnamci. Děti jsou rozmazlováni v různých samohybech na baterky - vč. tanků, které dospělí řídí dálkovým ovládáním, ti rozmazlenější spratci si pak DO řídí svůj tank přímo sami. Jirku oslovuje rodinka s nějakým papírem - nežebrají, jen chtějí, aby si s jejich dcerkou procvičil anličtinu jako rodilý mluvčí. Exhibují tu různé mažoretky a taneční školy, a my z toho prcháme do prvního muzea - Flag tower, u věže s

vietvlajkou, bývalé královské pevnosti, jsou většinou americká kořistní letadla a tanky, ale i pár vietnamských sovětské provenience. Zajímavé jsou řezy všelijakých kuličkových bomb a jiných nástrojů hromadného zabíjení, které nás budou provázet celým Vietnamem.

Další štací má být Prezidentský palác s

Hočiminovým mauzoleem, ale něco se tam koná, tak

si alespoň prohlédneme park za ním, kde je právě soutěž zpěvného ptactva v klecích. Kupujeme nějaké sladkosti od pouliční prodavačky, místo dohodnutých 40 to najednou stojí 60, tak jí pytlík vrátíme do košíku a chci svou stovku zpět - hází mi mý 4 pětky na zem, nakonec nám z pytlíku odebere a cena platí, ale už si dáváme pozor. Po obědce v typické garážovce jedeme do vězení Maison Centrale, kde od 20tých let až do 50tých Francouzi věznili, mučili a popravovali místní odbojáře. Je to tu dost ponuré, a gilotina na konec nerozptýlí černé myšlenky... Za rohem konečně pravá Phofárna, dáváme skvělé Pho Bo - hovězí pholifku, na tenko nakrájené maso zalité vývarem, nudle a místní byliny, mňamka, která nás bude živit skoro další měsíc...

Daří se mi držet Jirky, přejíždíme z plezíru v zástupu skůtrů starý most Long Bien tam a zpět, konečně ho vidíme za světla, klasická koloniální stavba z počátku 20. stol. Jsme ve staré a francouzské čtvrti, výstavba se tu zastavila někde po 2. sv. válce, domy mají francouzský šmrnc, ale jsou dost omšelé. Novější výstavba začala až po r. 75, kdy se zaceľovaly američany vybombardované čtvrti. Nejnovější stavbou je komplex u jezera Hoam

Kiem, s vyhlídkou v 65. patře... U jezera je i památník McCaina, kterého do jezera sestřelili v r. 67, a odseděl si v Vietnamu 5 let, po skončení války začal významně pomáhat s nápravami škod způsobenými amíky.

S šerem, které tu padá po 18 h, se stahujeme do našeho hotelu, honí nás mlha a ulice je plná bister, dáváme závitky - přinesou nám štos rýžových papírů, a ostatní ingredience a stáčíme si sami své závitky. Pak ještě posedíme u piva v pouliční hospě - co na tom, že nám za zády podél zdi občas přeběhne krysa... Spaní v penzionu má taky své spešl - na dvoulůžku je jen jedna pokrývka, Zkrocená hora se nekoná, neb jsme oba hetero, jen občas boj o přikrývku.

Pondělní ráno, a my vyrážíme na jih. Místní hustý provoz nás už docela baví, řidičák tu asi nemá nikdo, pravidla jsou jednoduchá - nenabourat, nepřekážet, přizpůsobit se.

Stojíme s asi 50 mopedy na červenou, když se to rozjede tak z boku kde mají teď, vyrazí asi 5 mopedů, kteří se plynule bez nějaké kolize propletou námi a uhánějí dál. Je to v lidech, tolerance, u nás by asi museli rozšířit hřbitovy najmout víc

funerbráků. Užívám si kličky mezi skútry, když mě na jedné křižovatce ucpou a nevšímám si, že se J uhnul v levo, přijdu na to až na př. křižovatce, vracím se J

nikde, píšu sms, po chvíli píšu další, že jedu na jih a podle Mapy.cz se naviguji k Red River a po záplavové hrázi to sice trochu objíždím, ale zato je tu minimální provoz. V poledne, když obědvám PhoBo v prvním městečku za H, mi dojde, že mé sms J

nedostal, neb telefon s čímž mám (bez volačky!) má doma, tady jen data. K druhé se mi daří v Viettelu koupit tel. kartu a napíchnout se na vířinu - J je asi 13 km přede mnou na staré silnici, kopírující dálnici na jih. Za půl hodky jsme zase pohromadě asi 40 km pod Hanojí. Čeká nás ještě asi 60 do Ninh

Binh, kde má J zabukingován hotel za asi 4 kila pro 2. Cestou se asi dvakrát občerstvujeme, v první hospě v Phu Ly

zíráme, jak asi 5 ženských hrajou karty, jedna rozdává s zručností krupiera. Rodinný hotel v Ninh Binh má slušnou úroveň, kousek od nás je hlavní třída s fobárnou, a vedle v krámku si kujeme lahvinku červeného - francouzského tu stojí k 300, ale místní DaLat - pode letoviska na jihu, víno pěstované v 1500 m, je za cca 70-90 Kč a pitelné.

Ráno nás v naší tiché uličce budí ještě před šestou nějaký otrapa, který na skútru

ověšeném zbožím má ještě reprák, který ve smyčce na plný pecky vychvaluje jeho zboží.

Snídaně je trochu slabší ,ale v ceně noclehu,dojemně se loučíme s celou rodinou a po doražení ananase za rohem,jedeme do přírodního parku Vuon QuocGia Cuc kde jsou typické skály-bobky,a kolem nich sposta jezírek,kde turisty vozí na pramičkách místní lodníci kteří veslují nohama. My si pojezdíme na kolech a pak vyrazíme dál.

Docela hnusně hustý provoz na čtyřproudovce ještě k poledni zhorší přehánka,tak že v městečku

J vytváří blatníky z petek,já si (s asistencí již zkušeného J)kupuji data -za 70kč je 3GB,z kterých projedu 1 za těch 14 dní,ještě polívka v garáži,a vyrážíme mezi nákladáky.Je to docela otrava,kerou si zpestřujeme přilepením se na předjíždějící moped,naložený krabicemi až nad hlavu ,a takto se dá vivinout i 40km/h,jenže tak 2-3 km,pak nás obvykle setřesou v kopci.Když dojíždíme k 2milionovému Trang Hoa,začíná zase krápat,J v si užívá Bookingu,tak že spíme v lux hotelu Trong Dong v 12 patře za 4 kila,kola v suterénu na mramoru,kde jsme si i umyli na wc zablácené brašny-dle pokynů hlídače.Jinak obvyklý rituál,zpestřený návštěvou baru,kde se scházejí cizinci,čech tu nebyl žádný,ale pár jich tu znají.

Ráno opouštíme příbřežní dálnici po docela dobré okresce,po 30km větší vesnice s polívkárnou a pak už ryzí venkov s rýžovými poli,bohužel v 11 končí škola a musím asi 120 dětem odpovědět na jejich basic engliš,když mě předjíždí na mopedech-jezdí tu i 10 leté děti. Z naší 505ky odbočujeme na úžasnou zkratku která končí polňačkou zrovna když zase začíná

poprchávat,a tak krosíme červenohnědým bahnem do vesnice,kde jezdí jen buvoli,a prodavač koberců,navěšených na skůtru,jak sem tím bahnem projel,ví bůh,je to ještě dalších asi 5 km mezi třtinou,než je vesnice,a něco jako asfalt začne asi po 10.Kola obalená,s zastávkou na masíčku s rýží ho valíme do dnešního cíle Tan Ky,máme najeto 125km.Cestou vidím chlapíka vapkovat tereňák,tak mi ochotně ojede zablácené kolo,J to dohání až vedle hotelu Volga,kde dnes spíme (bez bookingu)za asi 240.Až po vysprchování si všímám cedulky,že se má boiler nejdřív nahřát,a pak vypnout aby nedošlo k úrazu proudem...

Hned vedle je úžasná hospoda,kde se klečí na bobku u nízkých stolků-při zkoušce mě musí zvedat,tak bereme zavděk normál stoly za rohem,vietnamci jsou velice přátelští,j sme mimo hlavní trasy a trochu exotika pro ně-i pro nás.Pije se tu kořka s nakládaným ovocem,mají to v asi 50l demižonech s různým,místy neidentifikovatelným ovocem,ochutnáváme,ale s sebou radši ne,vzhledem k rudým očím

místňáků,co to pijou.

A ráno zase dál,po málo frekventované silnici,kté se tu říká Hočiminova,s kopce do kopce jak na horách v tak cca 100 m...pozorujeme ryzí venkov,vyhýbáme se úctyhodným

bůvolincům(b.exkrement),projíždějící auta je svými spojlerý ořezávají na půl,tak jsou vysoké.Předjíždí mě několik skůtrů s něčím jako metrovými kostrami Zeppelinů na bocích,obsahujících po čuníkovi,ktý se nemůže hýbat,a tak nezlobí.

V 11 zase děti,radím jim „to back one my freind“ tak si někteří počkají na J.

Cedule,že jsme poblíž Laoské hranice,čajová pole,a nějaké borůvky či co.

Vše si asi pěstují a jedí doma,tak s bídou cestou jedna polívkárna a do už skoro bájného Hoang Ngoc dorážíme po tmě s 150 km v nohách. Hotel u místního jezírka vypadá nobl,uvnitř už tak ne,a když se vracíme z večere,prolítne kolem nás v dvoraně krysa-je to jiný fofr,než u nás hopkání potkanů.Věča byla taky zajímavá,v jedné hospě jsme se nebyli schopní dohodnout,tak jsme se nechali o kus dál namlsat grilovanou kachnou před garáží-bytem i hospou-byla nedopečená, samá kost,pro dva málo,tak jsme se dožadovali rýže,a tak otec vyhnal z postele hochu sledujícího tv,aby přinesl do hrnce odkudsi vařenou rýži,než se vrátil,tak jsme k tomu už nic neměli...

Ráno jde J do motoservisu rozebrat střed kola,jen asi nějaký písek mu skřípe,tak zrovna přepere řetěz v benzinu čmajzlem z mota,co tam zrovna opravujou.

Já zatím snídám nějaký bramboráky z tykve,tak že na mě za městen čeká J. Pohodových 20 km z kopce,ale k moři nechceme,tak pěkně do kopečka,a je jich několik,a mezi nimi báječná hospůdka pro řidiče-ryba,hovězí a vepř na 3 talířkách+rýže a zelenina,kuchařka zálibně kouká,jak nám šmakuje.

A zase ty skály-oblíky kolem nás,až mezi ně zajedeme úplně,a stoupáme na průsmyk Deo da Deo,trochu mrholí a těch 350 m výškových dá zabrat. Tudy jezdily vojenské zásobovací kolony na 17 rovnoběžku s municí,a zde bez krytí džunglí je amíci napadali ze vzduchu.

Zjíždíme dolů a stavíme u skutristů z Španělska-diví se,že děláme víc km denně než oni-dají tak 100....Nám

zbývá ještě 20 do Son Trach,a máme 130 km.Přijíždíme jako obv.za tmy, je to tu hodně turistické,neb jsou tu známé jeskyně,ubytko celkem levný,ale ty ceny v hospách pro amíky...musíme se trochu projít,než najdeme naši „garážovku“ s pholifkou za 30,- a velice ochotnou,snad nezletilou kuchařkou.

Ráno zjišťujeme systém návštěvy jeskyní-dáte 350, dostanete oranžovou vestičku, posadí vás do lodibusu a vezou 3 km po řece-nic pro nás, frčíme na kole podél, jenže na konci jsou jeskyně na druhém břehu, přívoz opodál tam taky nejezdí, (narušil by turist. business) tak aspoň na jiný břeh. Řeka se tu rozdvíjí, a přes asi 2 echtovně vesnice najíždíme na Hočiminku-čeká nás cca 90 km džunglí a horami po upravené silnici kopírující Laoskou hranici-udržují ji, neb Čína není asi nejlepší soused, a mohla by se jednou hodit v obráceném směru, než za války s amíky.

Vietnam spolupracuje vojensky s Laosem-ostatně jsou to obě socialistické země s komunistickým velkým bratrem za severní hranicí.

Asi dvakrát vyjíždíme do pěkných kopců a zase sjíždíme k nějaké řece, míjíme odbočku do Laosu a začíná pořádné stoupání, na vrchu odpočívka s několika zaparkovanými skútry-pěšina mizí v džungli spolu s ukazatelem do vesnice, kam lze dojít jen pěšky. Silnice klesá, stoupá, koukám jak po palmách dole pod strání něco skáká, až větve divoce létají, vypadá to na opice. Poslední stoupání, objezd několika kopců a jsme v 880 m, pak jen ďábelský sjezd snad 10 km. Nahoře jsme potkali za celou cestu asi 3 mopedy. Prvních pár domků civilizace, k vesnici, kde nám už za tmy radí nějaký asi pohraničník-všichni tu nosí nějaké součásti uniforem-do vesnice, kde je nejblíže hotel to máme ještě přes 20 km.

Cestou potkáme stádo krav, které si to štrádají domů z pastvy, samy po tmě, do vsi je to tak 2 km. V další je karaoke (je sobota) a otevřený krám, na dvorku se prostě přístřešek obežene pletivem, tak že si můžeme vybírat jako přes sklo. Zatímco debužujeme, tak sledujeme způsob distribuce PHM do mopedů z petflašek. V další vesnici je už i náš hotel, přízemní, s rozsáhlou dvoranou v mramoru, kam se J vyhoupne na kole, a několika zatuchlými pokoji, ovšem cena 3 kila za tu bídu je

způsobena absencí konkurence. Už po několikráte sleduji, jak přes naší koupelnu vede žlábek s odpadem ze sprchy z vedlejší, aby prošly zdí a skončily v trávě pod oknem. Jídlo nám ochotně vaří za pár kaček paní o 2 domy dál, i když je už půl 9 a má zavřeno, a piva po 12 Kč si dáme dvě, dnes jsme si to zasloužili.

Druhý den dávám náskok a vyrážím do dusného dne, máme v plánu přejet ještě vyšší kopce a dojet do Khe Sanu, kde byla první amická základna za 17 rovnoběžkou u Laosu. Cesta podél řeky je romantická, krásné kopečky kolem, jen domky jsou dost bídné, na metrových kůlech, asi čekají povodeně, a všude dost dětí.

Hospu potkávám až po 35 km, maj jen dost smradlavou kachní políčku, kterou nedojet ani dva vietnamci, s kterými si připijím na zdraví. Dávám smaž vajíčka, bez přílohy moc hlad nezaženou, syrový žloutek zajídám pro sihr end'ákem.

Zase chybí konkurence-platím skoro jednou tolik co normálně,ale obrali mě s úsměvem. Horší je že k 11 začíná pršet tak přes WA konzultuji(a varuji) J který dojel do hospy za mnou,že do hor v dešti nepojedeme a sjedeme na silnici,kopírující asi 20 km vzdálené pobřeží. Jenže,než k ní dojedu,musím na 3x překonat dost vysoké kopce a 30 km. V rovince konečně pořádná hospa,akorát když mi ukazuje syrové maso v kuchyni co mi z něj udělá pho

bo,v tom vlhkém vedru leží jen tak na prkýnku...sice to zalejou horkým vývarem-ale hlad je hlad,i s pivem za 40 je polifky pořádný kotel.Akorát čekací čaj řeší tak,že z jedné rozpité sklenice po někom na stole přelege do jiné,a do prázdně,ublemtané,mi naleje z konvice.Než mi maso ukázala,snažila se komunikovat přes překladač,kde jsem jí něco namačkal-a ukázala se kočka,paní snad myslela,že jí chci udělat k obědu. J mě zatím přejel a setkáme se u pumpy u hlavní-kouká do kompu a bafá z elektronické cigarety,což se nelíbí pumpařce,která ho odhání od stojanu. Valíme ho po státovce do 60 km vzdáleného Dong Ho,je neděle a tak si všichni vietnamci chtějí služebními nákladňáky nakrást dřevo,což v dešti způsobuje zabahněnou silnici kde marně chytáme balanc a smyk dostávají i kamiony.

S J se potkáváme cestou na pivo,a před městem dá J polifku,ja teda ne! Ubytko na předměstí v rodinném hostelu dáváme na dva dny-zítří odpočinek,sušení. Vyrážíme naproti do hospy lidovky,kde jsme druhou atrakcí po azijské lize v telce. Pholifka mě nemine,a pak ani pochoutka k pivu-proužky hovězích líček tu mírně nacamraní viet žvýkají za velikého mlaskání,já nenápadně vyplivnu pod stůl,abych neurazil.

Ráno nacházíme vedle H prima bagetárnu-kus za dvacku,i s čajem,překvapují nás dvě asi 10 l holčičky,které přistály z hustého provozu na skutru,daj snídani a valí do školy...Trochu zašopuju v dosti smradlavé tržnici a jdu opravit píchlé kolo-venku stejně prší.Po 860 km mám už docela sjetý zadek,zato na př jsou ještě chlupy,tak prohazuji gumy a doufám,že mi ty Mitasky za 180,-ks vydrží do Bankogku. Odpo trochu přestává,tak si půjčujeme skůtra,hlavu vel 59 napranou v helmičce 50,valíme 60 km do Khe Sanu,na tu základnu. Je tu muzeum kde jsou všelijaké zbraně včetně miny KlayMore-obraný nástroj,který dávali am hlídky v džungli kolem svých ležení-vietkong se ale připlížil,a minu otočil,tak že bouchla do ležení. O základnu se bojovalo několik týdnů,padlo asi 120 amíků,a 10x tolik vietnamců,tak že se stáhli do hor a Laosu,ale amíci uvážili ztráty a základnu zrušili a opustili. Na ploše stojí jeden vrtulník UH1,Herkules s ještě třílistými vrtulemi,a několik vraků tanků M48. Celou prohlídku nás pronásleduje několik válečných veteránů s platy

různých ošuntělých odznaků a medailí, a tak přemýšlíme, kdo byl v té válce vítěz... Začíná nám být docela kosa, máme mokré boty, a 60 na skútru (i když jsem schovaný za rozložitým J) v deštivém podvečeru nám nepřidá, tak padáme na H do postele a zahříváme se pod dekami.

Protože má pršet ještě několik dní, J vymýšlí plán - v 10 nám jede noční vlak! Rychle balíme, přinášejí nám napůl suché vyprané prádlo a my mastíme asi 6 km na nádraží.

Vlak sice jede, ale nebere kola. J kuje další plán - jdem na peron a uplatíme průvodčího! Což nám překazí pokladní s výpravčím, kteří nás přijdou vyhodit z nástupiště, a tak z haly sledujeme vláček-úzkokolejku, s vagonky jak krabičky, kam se kola fakt nevejdou. J nevzdává noční cvičení, a tak ještě hledáme busák a snaží se zastavit nějaký dálkový bus. Pak se zase vracíme do hostelu, kde náš pokoj zatím převlékli, ale placený to máme, tak nám neva jejich docela kyselé obličeje...

Ráno si v městě konečně kupuju sandály, mám jen 1 cyklobotu, mokré, ale je problém že všude maj tak vel. 6, až v Adadisu maj max 8.

Na busáku usmlouváme dopravu lehátkovým busem i s kolama za 1500 do 600 km vzdáleného DaLatu, což je výhodné, neb je v vnitrozemí v 1500 m, a my nepojedeme nudnou pobřežní, kterou vidíme z busu. Sice přijdeme asi o 2 pěkná města - Hue, DaNang ap., a 1 atrakci, ale v tom dešti bereme co nám padne do ruky.

Do busu se zouvá, každý dostane pytlík na boty, a při přestávkách je před busem kobereček a bedna pantoflí. Povalujeme se na zadku pro 5, bus je obsazen tak na 1/3, v vedru a plným bych tu nechtěl být. Jedou s námi i pěkní ptáčekové - něajci dva hoši se snaží zdrhnout z hospy bez placení, mě naopak kuchařka přiřazuje rybku, když tu první sním. V busu mě něco poštipalo, dva kousance nad kolenem mám ještě měsíc po návratu.

V DaLatu jsme před svítáním - ráno v 5, vyhazují nás na hl ulici před nějakou kanceláří, kam nastěhují pár zavazadel z pod busu, a dva objemné pytle nechávají u chodníku - co chvíli přijede skutr a nabere si vak bylin do polivky - zhasnou a zamknou, tak že nevidíme na montáž kol. Horší je, že mám seštelované vyměšování na ráno, a zjišťuji, že jestli se ještě parkrát ohnu při montáži kola, bude bláto na hřišti. Na štěstí o kus dál už svítí v hotelu, a s puštěním na WC nemaj problém - ten mám já, neb není papír, jen místně obvyklá hadice s pistolí na konci, což je věc dosti zrádná, rozprskávající vodu všude kolem...

J provádí na chodníku opravy kola, nejdřív si ho na busáku ostříká erární hadicí, pak zase u pumpy natočí ¼ l benzínu a pucuje řetěz, tak že vyjždíme k poledni, trochu po městě, nelze vynechat jezero, nezbytná pholifka, a polední hustou dopravou míříme na západ, aby jsme objeli 30 km perimetrem město po zajímavých místech kolem.

Z kopce píchnu, a než to spravím, J se nakvartýroval k nějakým zemědělcům, krom banánů, kafe a ananasů

pěstují i bource morušové, docela zajímavé, pojíme něco jejich produktů, dááme jim 50 a jedeme dále do Nam Ban, tam je přádelna hedvábí ale i vodopády na řece, pro místní atrakce č1, ale jinak nic moc...

Spíš mě zajímá, co tu všichni suší na všech volných pláccích podél silnice-buráky, kávu ale i kari-je čerstvé sytě červené, nádherně voní.

Objíždíme půlkruh pod městem, a dostáváme se k večeru do Lien Nhia, takové městečko jedné ulice, neb je zde poblíž letiště pro DaLat, ale ubytování je jen v Karaoke hotelu, kupodivu za přijatelnou cenu. Když se jdu pohlédnout kde je co, je mi divné, že recepční jsou najednou 3, nějak

zmalované divně se nakrucují, ale po 60 km v dnešním podstaně větším vedru než na severu, a ještě po té cestě bussem nás nějak nevzrušují.. Karaoke duní, ale asi nemají lidi, je všední den, tak brzy končí, a my můžeme spát.

Ráno zase vyjždím první, neminu bagetárnu, na talíři je konvice a kolem šálky, z každého už někdo pil, nádobí se tu moc nemeje, ale kupodivu, za celou cestu ani opar. Bagetu mi dnes zabalili místo do novin do listu z kalendáře.

Projíždím krásnou krajinou-nalevo kopce k DaLatu, vpravo náhorní rovina s poli a skleníky, časný obídek dávám v D.Ran a napojuji se na silnici č 20 z D k moři-ještě kousek po náhorní rovině a pak to z 1100 m padá průsmekem Nguan Muc serpentinami na 23 km do roviny, kde je ještě větší vedro, než nahoře, nákladákům hoří brzdy. Cestou rovinou využívám občerstvení s lehátky -kokosák, brčko a odpočinek na lehátku

ve stínu stromů-majitele jsem musel na podobném vzbudit. U dalšího občerstvení se pěkně napálím-z ledničky tahám nějakou petku-vlašťovčí hnízda se to jmenuje, a je to pěkně hnusný. Ještě sleduji jak se tu tankují mopedy-v skleněném válci je litr benzínu, z soudku pod ním se napumpuje požadované množství do 5 l, a pak hadičkou vypustí do nádrže skutru, a zbude zas ten litr.

Už se blíží dvojměstí Phan Rang-Tháp Cham s plážemi a hotely, ještě před je vojenské letiště kde právě přistává nějaká malá stíhačka, a neomylně poznávám další přistávající bombardák SU 7b-u nás jsou už jen v muzeu.

Zapadnu do chladné garážovky a dávám knedlíky, uvnitř je maso a nějaká malá vajíčko, a sleduji na WA jak se blíží Jirka. Zajímavý je tu zřejmě francouzský systém úklidu-nepořádek se hází ke krajnici, a občas projedou metaři s 3 kolými kárami, které jsou odstavené všude možně a pěkně smrdí, a zametají a sbírají odpadky.

S J dáme pár piv, a boking spaní u pobřeží. V

nohách 110. Z představy koupačky v moři je zase jen sprcha, neb moře je o kus dál, a s

věčně hladovým J vyrážíme do pouliční bagetárny-než nám je připraví,sledujeme pití-je tu izobedna,na ní pověšený hrníček,a kdo má žízu,nadzvedne víko,a nabere si pití,vypije a zase pověsí hrnek. My dáváme radši pivo.

V hotelu potkáváme typického němce,diví se jak jsem to poznal,když žije už dlouho v Kanadě,jezdí sem už pár let,na skútru objede kus Vietnamu,a líbí se mu,že se tu lidi usmívaj,prý odešel z N protože se tam všichni mračili,ted' už se mračej i v Kanadě,tak se jezdí nabíjet sem-předvádí hugy a smajlíky,docela přča.

Nechce se nám ráno jet po dálnici,tak zase napřed vyrážím aspoň kousek po pobřežní silničce-asi 20 km ,nejdřív okolo asi budoucích pláží a resortů,na středových trávnících čtyřproudovky se pasou krávy,a místy je na ní tlustě písku třeba 200 metrů,tak že to moc nejede. Ale pak skalami po pobřeží k CaNa-jsou vidět lodě,nějaké ostrůvky,nádhra,minimální provoz.Posledních pár km k napojení s dálnicí sádkami proti větru se nedří udržet 15 kmh,po dálnici to frčí daleko líp ,neb se stáčím o 90 st na jih, ale je tu hnusný provoz ,kamiony.J mě vyhmátne přes WA zrovna když si ulevuji v křoví,vrtalo mu hlavou,že mě předjel,ale neviděl,dáme v boudě oběd,J zůstává spát v hamace,já vyrážím do poledního žáru,ale vítr z boku,docela to jede,a po asi 40 km odbočuji na Phan Ri Cua-jak říkáme Pan Rí čurá,dobře se to pamatuje, a zase langsam pobřežní silnička,přístav rybářských lodí,dáváme snad nejlevnější pivo ve V-za 10,já neodolám a skáču o kus dál do moře,abych si mohl odškrtnout konečně koupačka v Tonkinu!

Do dnešního cíle to je ještě asi 40 km,do kopce nad Pa Ri Cura závodím s silničkou stejné značky Galaxy,nerozhodně, a už za šera musíme dojet posl 20,za tmy dorážíme do MujNe-samý vtipný jména dneska-hotýlek fakt u moře,pivo tu maj skoro za režijní ceny,dáváme vyšťavený 2,a po očistě bašta v hospě skoro naproti-podle cedule v azbuce,že je zakázáno fotit si jídelní lístky,je tu dost rusáků,pár jich tu i sedí.

Ranní koupačka u hotelu a pak zase do dusného dne pobřežní silnicí,za městem se stavujeme v přírodní rezervaci Rudý kaňon - z měkkého pískovce tu příroda vytvořila nádherná údolíčka s úžasnými tvary skal. Je neděle,a Jirkovi volají přes WA kamarádi,vracející se z tahu,tady už máme skoro 10,u nás sotva 4.

Trochu se odkloníme od moře,ale s větrem v zádech jsme po poledni v Pham Tietu,dost velkém městě,bašta a vyrážíme každý zvlášť-kupodivu stejnou cestou,která se zdá nejkratší,ale nejhorší silničkou,vedoucí přes smet'ák,naštěstí po 8 km nás vyplivne na pobřežní asfaltku.Dnes končíme po 90 km v Tan Tiemu,penzionek je na Bokingu za 270,z toho asi musí pronajímatele něco dát B,tak to zkusíme bez aby ušetřili,ale chtějí skoro 400,tak J pohrozí,že to objedná na B,slevují na rozumných 300. Jsme tu v neobvyklých půl páté,tak vyrážíme na pláži,jsou takové neupravené,a

Tonkinský záliv dost bouřlivý,dovádíme ve vlnách,a když se sešerí,hledáme něco k snědku-zase jen pholifka. Bavíme se z vietnamkou, která sem přivezla na skůtru na večeri dvě dítky,neb je zaměstnaná u nadnárodní telefonní společnosti,a nemá na vaření čas.

Ráno se odrážíme od moře-cíl co nejbliž Saigonu,což je cca 150km.Vyrážím zase napřed,blízké městečko LaGi je skoro liduprázdné,o to komičtěji vypadá skoro prvomájová výzdoba hlavní ulice,trefuji se na q55, která se mírně odklání od moře,a na mapě je skvělá zkratka mimo hlavní,prodavačka v občerstvení mi potvrzuje že je tam skutečně asfalt,a taky je,a nulový provoz až do Hoang Hiepu,dávám nějaké koblihy co tu pečou na rohu,a sleduji prodavačku ryb,jak odhání mouchy metličkou.

Nacházím ještě skvělejší zkratku,a bloudím v pepřovém háji 5x5 km,neb jsem si myslel,že asfaltka je ta hlavní.Je to jiná,polňačka,po které dorážím do dalšího městečka. Sleduji že J směřuje k silnici 51,kdežto já k 56, a mezi námi je nějaké jezero a bažiny,tak že se oklikami doplácám k 56 a docela do kopce k Long Giao,na kruháči odbočuju na dvoj čtyřproudovku,všude vlajky a transparenty,končí po 2 km,asi budoucí tepna města které tu začíná. Po normální asfaltce v dost hustém provozu je to asi trochu z kopce a po větru,udivuji skutristy že jim stačím, a po podjezdu dálnice se dostávám do Long Thanu,městečka těsně před Saigonem,kde máme s J spicha. Sice mi přes WA posílá jakési ubytko na kraji Saigonu a nabádá abych těch 30 km po dálnici dal,ale jelikož se šerí,odmítám a najdu nějaký hotýlek na hl třídě za 300.Ceny tu maj zajímavé -od 5 do 10-asi hodinový hotel-za 160,pak celá noc 1-200,2-300.ani se nestačím vysprchovat a už se přihnál J,někde přes poledne řešil své ucházející bezdušové 29,a dohnal to zas po tmě. Na ulici mě zaujme steak,hrance a cola za 20,-není toho moc,nějaké tři holky se snaží rozjet byznys dumping cenami,zájem je veliký a ony jsou z toho docela zničené-dávám si 2x,celý den mi v tom vedru moc nechutnalo. V marketu,kam se v šíleném provozu nedá přes ulici bez újmy skoro přejít,se všichni fotí s čahounem J, kupujeme nějaké víno z Dalatu za asi 55 Kč,má 14,5 voltu,a ráno nás trochu bolí kebulé-Mulberry vine je morušové čučo. A pár piv taky bylo.

Tradičně ráno vyrážím první k dálnici,na kruháči odbočka a dost mumraj,tak že si nevšímnu,že tam nesmí motorky,natož kola,a jsem odehnán od katru a ten půlkilák v protisměru se musím probít kamiony zpět. Jedem kus dál průmyslovou zónou asi 30 km k řece Saigon,kde je přívoz pro motorky-řeka je široká přes kilák a jsou tu i přístavy oceánských lodí. Další rameno řeky podjíždíme tunelem-skoro km z kopce a pak zas

to samý do kopce funíme v husté dopravě.

Přeci jen najdeme turistické centrum,spíme naproti hotelu Praha,a zbytek dne nalehko

projíždíme půl Saigonu v šíleném provozu, což nás kupodivu baví, sháníme J plášť 29, což se na potřetí zadaří. Večer se tur centr změnil v jednu velkou diskotéku různých žánrů, a jeden bordel.

Všude nás před svými masážními salony chytají holky a hladí a tulí se, což je příjemné, ale jde to jen jednosměrně, zpátky si už nevšímají. Ceny všeho, vč jejich „služeb“ jsou tu západními turisty zkažené-tak 3-4násobně vyšší, než normálně.

Kola před hotelem vydržela celou noc-hned před recepcí, a tak ráno okouknout pár místních památek-prezidentský palác i s tanky a helikopterou, a daří se nám do 10 se vymotat na kraj Saigonu, dáme ranní bagety a pivo a jedeme směr Kambodžská hranice k tunelům Cu-Ci asi 50 km.

Je to velká atrakce, jdeme s skupinou amíků, docela mě překvapí reakce na různé nástrahy na jejich spoluobčany, skoro fandí vietnamcům. Jako děti si zkoušejí zalézt do tunelu a krýt se drnovým krytem-vyzkouší si to snad všichni. Je tu i střelnice, kde

si můžete asi za 80/rána zastřílet z amických zbraní ráže půl palce, jsou to docela šlupky, ti bohatší střílí v dávkách. Odpo už jen cesta vietnamským venkovem podél zavlažovacích kanálů do města Go Dau, které je 12 km od hranic. Cestou při nákupu pití sleduji velký boom dárkových košů, nakupují je všude-blíží se nový rok. I v našem hotelu mají několik mladých brigádníků, kteří po ránu skládají dárkové koše ve velkém. Obvyklé ranní Pho Bo sICHRUJU s rozežraným Jirkou ještě v jiné hospě masíčkem na litinovém prkénku, J si dává 2x a pak teprve sděluje majiteli, že nemáme viet prachy a zamazáváme to 5\$. To jídlo bylo prozíravé, neb než se dostaneme k nějakému gáblu v Kambodži, je pozdní odpo. Projedeme

šopovací ulicí těch 12 km a odhlašujeme se z Viet, fronta na půl hodky, naštěstí se mi daří v mobilu najít vízum, netušil jsem, že ho budu ještě potřebovat, a papír se za těch 18 dní rozmočil.

Za 30 \$ +fotku dostáváme Kamb víza a vyrážíme do klikihákova-tak nám připadá ulice za čarou, kde jsou duty free s nápisy v nám neznámé khmerštině, to po pul km mizí i s asfaltkou a valíme po prašné cestě v poledním vedru na Phnom Penh.

Silnice je jen rozestavěná, tak že se po čase mění na jakouž takouž asfaltku. J na mě poslušně čeká u občerstvení, místní měnu nemáme, já mám však dolárky, které jí supluji, J věřil Ečkům, ty jsou tu na nic. Ale zase u jednoho občerstvení odchytává jednu z prodavaček, která umí A, a v nedalekém teleshopu nám zařizuje neomezené připojení na net na týden za 6\$ každý. Po asi 120 km už za šera ,když nás nad mapou koušou komáři z nedalekého Mekongu, bereme za vděk ubytkem v penzionu u silnice, jídlo je kousek dál v restauračce na pumpě, když nám přistanou talíře s

namkou, podmazanou syrovým žloutkem, sichruju to zase End'ákem.

Ráno při odjezdu za světla koukáme, že penzion je pěkně růžovoučký, asi azyl pro milence... Jedu napřed, po pár km městečko a za ním most přes majestátný Mekong, most úplně nový, moderní visutý, pofotím a za ním dávám k snídani knedl a pivo, chtěj mě natáhnout, tak vysvětluju, že z Hanoje až sem stálo pivo max 15, a víc nedám, nakonec souhlasí, ale neradi.

Cestou se sjedeme s Jirkou, na kraji Pnhom Phenu se občerstvíme, neb nás čeká zase cesta hustým provozem, J je skvělý navigátor, který si v zácpě na světlech ještě stačí od souseda koupit ananas. V poledne jsme ubytováni někde uprostřed toho mumraje v hotelu La Luna, a vyrážíme za památkami-větnice Tuol Sleng byla původně školní areál asi 6 dvoupatrových domů po cca 10 třídách, které si Rudí Khmerové upravili na mučírny a

vězení, utýrali zde asi 16000 lidí z těch 3 milionů, kteří byli zabiti za vlády Pol Pota. Ten ze dne na den vyhnal z města skoro všechny obyvatele, a museli se živit v džungli jak se dalo. V městě duchů zůstali jen jeho přísluhovači. Stačíme ještě okouknout Sihanukův monument a já si projdu Královský palác-za 10\$ vás vlastně nikam nepustí, jen koukáte na pagody zvenčí, ale má to něco do sebe. Ještě stihneme za světla dojet na hotel, přes den jsme měli jen polévku z pojízdné vyvařovny, tak hledáme gáblík, hned vedle hotelu něco voní, pečou tu nějaké masíčko, ale psí hlava na talíři u grilu nás odrazuje, jíme radši za rohem, kde to vypadá na hovězí.

Ráno snídám na terase v 7 patře, rozhled na dost ploché město je skvělý, a počítáme dny, které nám zbývají. Hlavní prioritou je Ankor a Kardamomové hory-každé na jiné straně obřího jezera, tak se rozhodneme ušetřit 2 dny, 300 km do Siam Reu by jsme po nudné rovině drtili 2 dny ve vedru, popojedem busem a odpo ve 4 se ubytováváme v penzionu na 2 dny a vyrážíme koupit lupeny na zítřek, aby nás po ránu nic nezdržovalo. Je to asi 10 km za městem, lístek stojí 37 \$, platí i večer, tak vyrážíme k Ankoru, je to nelogicky na druhou stranu asi 6 km, a stačíme to trochu omrknout, ale dovnitř ruin už nepouštějí, neb se šefí. Už po tmě dorazíme do Siam R., za asi 8 \$ si dáваме skvělý gábl-na stole si vaříme Laoskou polévku, do vroucího vývaru házíme syrové maso, vejce, nudle zeleninu, Každý máme tak 3 porce, cena i s 2 3/4 l pivy které nám jdou k duhu.

Ráno si klestíme cestu hustým proudem aut a rikš směřujících k Ankoru, doufáme že

jdou pro lupeny a my si zatím proklídne A. Vat... Bohužel, k nejstaršímu Ankoru Vat, který mají i na vlajce, jdeme s davem po plastovém plovoucím mostu, A je uprostřed umělého jezera, a v té nejechtovnější stavbě někde z 11(1150-73) století stojíme hodinovou frontu než nás pustí vystoupit si na centrální pagodu-výhled na stářím zčernalé budovy mi připomíná nákladové nádraží, začouzené od

lokomotiv. V jedné budově je jakýsi mnich, kterému přivádějí různě postižené lidi, a on je zpovídá, dává rozhřešení, sílu a nakonec kropí-asi ho štvou očumující turisté, tak okropí občas i je.

Následníkovi se Vat nelíbil, tak si nechal o 6 km dál postavit Angkor Tom, lidí tam zatím není tolik, ale proti Vatu jsou to ruiny, s zajímavými sochami a reliefy, a údajně knihovnou z 12 stol. Jirka naplánoval trasu po menších zříceninách v džungli, a tady konečně vidím ty stavby propletené kořeny stromů, jak jsem na ně koukal za totality v obrázkových knihách. I v džungli narazíme na zřízence, který nám zkontroluje vstupenky-jsou s fotkou! Projedeme i pár chudých vesnic, bydlí tam většinou rodiny rikšů a jiných lidí, které živí Akgor. Pro dost dusné vedro se stahujeme k penzionu, a tak už po 4h okouším bazén vedle, večer další Laoská polívka a kupujeme za 26\$/os. lístky na

ráno 8 h loď přes horní cíp jezera do Batambangu, odtud je to do Kardamomek jen asi 60 km.

K jezeru to je asi 12 km, J se nevzrušuje, já skřípu zuby, vyrážíme v půl 8 a po bleskové jízdě nalézáme zpocený přístav, kde jsme první, svoz z hotelů přijede skoro v půl 9. Kola nám přivážou na střechu, bágly hází do nějaké prohlubně na zád', loď je úzká, jen lavice podél boků pro asi 40 lidí, a trochu místa na průchod. Přes jezero je to asi 50 km, uprostřed není vidět ani jeden břeh, a zrovna tam chcípnu motor a začnou opravovat-naštěstí chytnul a jedeme dál. Jezero Tonlésap-Velké jezero- je teď dost vyschlé, napojí ho až na jaře Mekong, když tají Himaláje, tak řeka, která z něj vytéká, dostane opačný proud, a jezero se napustí. Je dlouhé 250km a má 3000 km².

My po přejetí vjíždíme do řeky Sumb Sanker, a jsme ve vodním světě-protože jsou okolo bažiny, jidě tu bydlí v plovoucích domech, plave i kostel, obchody, policejní stanice. Loďky jsou dopravní prostředek od rychlých motorek po veslice. Jedeme asi 60 km, pak si všímám, že odbočujeme do špatného ramene, a po pár km přistáváme, a do Batambangu nás vezou 3 džípy, naše kola na střeše kabiny, my se v

prachu jízdy po polňačkách držíme zuby nehty na přeplněné korbě. V B vidíme prázdné řečiště, něco tu bagrují, proto ta auta. Jsou asi 4 h, a vyrážíme směr Kardamomky, za ty dvě h aspoň dojet k nim, než se setmí. Legrace je, když se za městem převlíkáme z krat'asů do cyklokaťat-každý na jiné straně, já někomu před garáží, sotva skončím striptýz, přistane u garáže paní na kole a zvědavě si mě prohlíží, na J zase civí prodavač ze stánku, u kterýho si kupuju pití na cestu. Po pěkné asfaltce to sviští, jedna občerstvovačka a odbočujeme na vedlejšku, asphalt za chvíli končí, a začíná kardamom- cesta z červeného prachu. V střediskové obci si dáváme další Laoskou polívku(nic jinýho nemaj) J bájí o cestě dál, jelikož se zatím setmělo, odmítám a navrhuju vysomrovat tu nocleh. J si to vyloží tak, že vytáhne hamaku a pověsí si ji přímo před krám u silnice, k velkému zděšení prodavaček. To je dobrý akorát aby nás okradli-vyrážím za zvukem zvonků, a v místní pagodě, kde mě

žáci v typických šafránových rouchách s jedním ramínkem zavedou k otci představenému. Je to asi 40 letý štíhlý chlapík, ukazuje mi jakousi místnost, kde je kanape, žárovka a ventilátor. Posílám WA Jirkovi, a povídáme si, ukazuju mu nějaké fotky, trochu povídáme o rodině-jemu otce zabili rudí khmerové, a matka šlápla na minu a zemřela taky. Po příchodu Jirky přinese tablet a ukazuje nám své oblíbené-Toma a Jeryho a nějakou polonahou buchtu. J mu nabídne vodku ,trochu si lokne a běží to vyprsknout ven. Ale cigarety kouří. Spí ve vedlejším domku s asi 4 psy na tenkém koberečku na zemi. Za boudou je suchý záchod a betonová cisterna s vodou. J si natáhne hamaku před dveře, dopije čtvrtlitr vodky, a chrápe tak, že se seběhnou všichni toulaví psi z okolí a z uctivé vzdálenosti na něj štěkají, o čemž on neví. Já si dělám pohodlí u ventilátoru na kanapi, ale vždy když zhasnu, něco sleze z půdy-kus stropu chybí, a divně to pípá v pokoji, tak nakonec spím při světle.

Ráno se loučíme s mnichem, něco málo mu platíme, neb nám dochází místní měna, asi po km na odbočce je pholifkárna, klasický přístřešek, kde se bydlí i kšeftuje. Prašná cesta vede trochu do kopce, když nás míjejí auta, je to o zdraví, konečně v střediskové obci, kde se dá nakoupit, děti maj asi kvůli novému roku prázdniny, tak nás obdivují...no všude nám lezou. Před náma už se vlní kopce, ještě jedna

křížovatka-doprava 50 km do Thajska, ale přechod nefunguje, a doleva dost mizerná prašná cesta, a minimálně 250km horami, asi v třetině jediný zachytný bod V.Veng, kde ale zase se dá jet jen zpátky do P.Phenu nebo 80 k zavřené hranici, tak že vyrážíme do hor, vůbec to nejede, písek, kolem vše vypálené, po 8 km bouda na kůlech, celá rodina i s příbuzenstvem sedí, a kouká, co přinese den, ale mají izobednu s ledem a pitím, občerstvíme a rveme se dál s cestou, většinou do kopce, předjíždí nás 3 motorky, a když po chvíli stojí u cesty, někdo volá-Hele Atmos!

Nějací motorkáři z Roudnice, pokecáme, obdivují nás, i na motorkách toho maj plný zuby. Závidí nám dopravu kol érem-motorky maj půjčený.

Na kopci jsou nějaký domy, Jirka je u jednoho s praporem, je tu pár mlad'asů v maskáčovejch teplákách a vietnamkách, asi pohraničníci, hned nám cpou piva, slaví se nový rok, všichni pijem z plechovek, jen nafintěná holka si to přelejvá do hrníčku, má sluneční brýle, nalakovaný nehty a vybělený xicht, zato z pod oblečení je vidět, že je normálně hnědá. Hoši si asi přivezli šlapku, a je vidět že se na ni těší.

Další pivo odmítám, ale nedojeďu daleko, po pár km jsem vtažen na diskotéku, pivo taky, když se odpoutám, po pár km zase dýza a chlast-my tam dneska snad nedojedem! Někáká pěkná mladá paní na skutru mi radí po které cestě jet dál, je to docela divočina, před obrovskou rozbahněnou louží protéká potok, a mám štígro, zrovna jede místní moto, koukám kudy, a tak projíždím suchou nohou, Ji jede někde za mnou a dost

se zbahní. Zprava je kopec Mt. Tumbot vysoký skoro jako Sněžka, naštěstí ho objíždíme. Konec je prima sjezdík do města Veal Vengu, první domorodci mě hned zvou na pivo, za chvíli přijede J a na doporučení dvou bílých cyklistů vybíráme ten lepší penzion. Tu se slaví, něco peče, a pití teče proudem. Než se umyju a zabydlím, J popíjí s majitelem, celkem sympatickým mladým chlapíkem s perfektní angličtinou, který vždy vyloví z soudku s roztátým ledem plechovku, do pulitru si nabere s toho samýho vodu, vyhodí 2 odlepené etikety a doleje pivem, a dost mu to chutná. Já vylovím lahev australského vína, k tomu masíčko, jsme Novoroční hosté.

Ráno zas dupeme po prašné cestě do kopce, dělá se poěkný vedro, ke konci už jen tlačím, dost mi tepe v hlavě, a jsem rád, když z 650 m sježu v poledne o 100m. Níž k jezeru Posat, občerstvení a pozoruji, jak maminka vybírá dceři vší, když fotím nadává. J nejede, tak objíždím jezero, 25km, je to džunglí ve stínu, nepíchnout, tak docela příjemný. Ke konci zase krámek v domku na kůlech, než vypiju pivo, doráží Jirka. Na konci jezera přejíždíme most, a v vesnici Oh Saom dáváme bagety

,double, a jsme zase vcucnuti na oslavu NR, zde frčí karaoke, ale jsme tvrdí, po pivu razíme dál. Jenže po 10 km je zase oslava, u obchodu mají asi 3m reprosoustavu, než zakalíme, tak se setmí, a jsme ubytováni o kousek dál v nějaké stodole, kde bydlí mladí manželé s 5 dětmi.

U hospody se můžeme dokonce vykoupat v nějaké místnosti s nádrží vody, J tam šmíruje nějaký asi gay, který nám pořád podstrojuje koláčky, ale neškodný.

Zato přišla střízlivá manželka kohosi, bere si nás stranou, a abychom taky něco zaplatili-platíme půl kartonu piva, a už nám nezbývá moc peněz co tu platí. U mladých doma sním nějaké maso, prý to rychle běhá, tak nevím, mě to chutnalo, v noci se moc nevyspím a za svítání vyrážíme, mělo by to být vlastně dost z kopce. Po pár km se prašná cesta mění v asfaltku, ale asfalt končí u čínské elektrárny, po proudu jsou ještě 3, čínani tu skupují všechno, nevím jestli vlastní i okolí, ale na 90 km potkám jen nějaké stanoviště silničářů, kde mi za posledních 25 ohřejí polívku v kelímku, jinak pusto.

Předjíždějí mě ti evropané z Vengu, Anglán a Švédka, po prašné cestě to docela mastí na trekáčích, ale dost na lehko-spí po hotelích. A má nějaký problém s nosičem-veze věci i přítelkyni, tak se s nimi pořád potkávám, až dojedeme na asfaltku, jenže před námi je ještě jedna přehrada, dochází mi voda, u nějaké fabriky je schovaný krámek, utrácím skoro poslední dolárky, Jirka čeká po cestě, máme toho plný zuby, s kopce to bylo, ale dvakrát jsme to od přehrady museli zase vyjet do pořádnýho kopce, profil ukazuje převýšení 2300m! Těď nás čeká ještě jeden, jsou dvě odpo a vedro k padnutí, přesouváme se do kopce ze stínu do stínu, kde odpočíváme, nahoře je to už fakt jen z kopce, první hospoda-ještě slaví- na polostrov Koch Kong -Khemar Pohumin dorážíme pozdě odpo, pojíme popijeme, za směs dolarů a místní měny nám vrací v thajských, a protože ubytko v okolí veškřeý žádný, jedeme do Thajska. Mě se daří píchnout, duši jsem si včera neopravil, lepidlo jsem předtím nedotáh a v vedru

vyschlo...J je akční,sebere mi duši a flek,a na radu slavicích,u jejichž hospy opravujeme,a než vypiju darované pivo,se vrací od vulkanizéra. Ještě se musí přejet dlouhý most přes mořskou úžinu,a po pár km jsme už za šera na Thai hranici-což je dobře,neb jsme strašně špinaví,J má triko roztržené přes půl zad.Stejně si nás úředník prohlíží,ale štempl dá,Thai je bez víz a vyrážíme,VLEVO! Je to nezvyk,po rovině to jde,ale na křižovatkách mě to táhne na druhou stranu,a to pak vedu monolog-Proč na mě najíždí?Jé jsem v protisměru!

Thai je tu snad jen km nudle podél pobřeží,silnice skvělá, na hotel do prvního většího letoviska je to po tmě 25 km,ale aspoň není vedro. H je placen přes Booking,ale chtějí nějakou zálohu na ovládání či co,v jejich,který nemáme,nabízím jim 20E,ráno mi to vrátí,nechtěj,takhle musíme do bankomatu,asi se jim nelíbí naše vizáž,zaprášený,odrbaný.

Ji si večer konečně zašije triko,ale asi proto že se tou dírou přes celý záda spálil. Ráno hledám,kde se vykoupat,ale jen se v tom vedru zpotím,přístup k moři žádný. Tak před polednem vyrážíme, nocleh na netu je daleko,cestou se koupám na pěkný pláži,dám se do řeči s Němcem co tu bydlí,chata bez klimošky s ledničkou za 5\$,když přijede Jirka,tak nám dá piva a vypráví,že tam má přítelkyni...jako každý bělouš,většinou je to matka od rodiny,dopo zajistí chod rodiny,a večer je to společnice,rodinu uživí líp jak manžel rybář.

Cestou potkáváme různá ubytka,ve vojenské zotavovně to vypadá dobře,ale za tu

špeluňku chtěli nekřesťanské peníze,v dalším resortu mi s milým úsměvem řeknou asi 2500 za noc,very expansiv!Se diví...

V dalším resortu jsme jediní hosté,cena taky 3násobná,než jsme zvyklí z Bookingu,tak se nakonec ubytováváme na opuštěné pláži u zavřené hospody,je tu jakási 3 patrová věž s dost velkými plošinami,tak tam za soumraku vytáhnem kola,natáhnem hamaky,jsme rušeni jen majitelem

hospy,který si ji přijede asi 2x zkontrolovat.

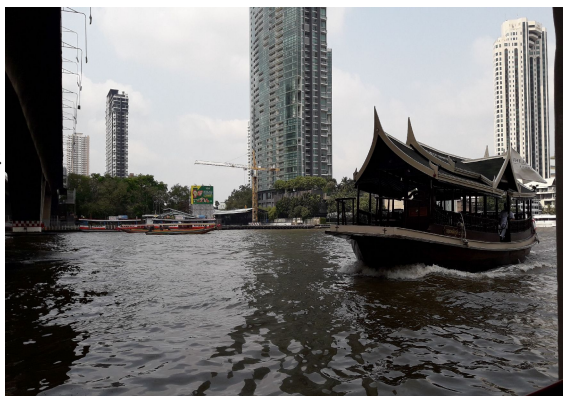
Ráno zase 4proudovka směr Trat a pak odbočka na poloostrov do Laem Singh,kde jsou nejkrásnější pláže,bohužel 115 km daleko,ale do 4 odpo to dáváme,jen musím dávat pozor při občerstvení,první nanuk nebyl citron,ale kukuřice,a po durianovém krkám až do večera.Na pořádnou koupačku máme dost času,ale J po celodenní jízdě v 36 st,se po hodině v 28 st vodě nastyd,klepe se u klimošky. Já dostávám hlad,patlám páté přes deváté,ač mi je už dva dny trochu blbě. Ráno mi nechutná snídaně v ceně.Vedle sedí nějaký anglán se společnicí,on má břicho že si ho neviděl už asi dlouho,ona drobná sedí způsobně na židli,kabelku za sebou,a radí nám,co kde je,zatím co se její rudolící břichouš cpe.

Vyráším napřed,ale není mi dobře,a na příhodném místě u moře se posadím a dumám,co s tím,máme dva dny na 250 km do Bankogku. Když mi je nejhůř,tak mě podle WA vyslídí Jirka,na jeho zvědavou otázku mu poblíží boty,a jdu si vyprat gatě,neb tlak byl oboustranný,škody zanedbatelné. J mě donutí sníst prášek na Faraonovu pomstu,on je jí pořád,aby se mohl cpát,a jedeme dál-na jedný křižovatce

se oddělíme a já se pak poflakuju od krámků ke krámkům, je přes 40st, a až asi k 4 se po 85km doplácám do Klaengu, J je asi 30 km přede mnou, a prý to dotáhne do Chonburi, já těch 100 km dávám busem za 150kč i s kolem, J jede po tmě 70 po státovce, ten magor, když ho na půl cesty předjíždíme, vyfotí můj bus a pošle mi to přes WA.

V Ch jsem první, asi v 8 mě vyklopí kdesi na předměstí, smontuju kolo a podle map nacházím hotel snadno, už je tu jen vrátný, ale ví o nás, a než se osprchnu, je tu i J. Už je mi dobře, polévka a 2 jahodový tříšť zvěcí ½ l, tady asi za 20...

Do Bnkg je to asi 70 km, zdá se to snadné, ale vymotat se z města kde se pořád napojují a odpojují nějaké dálnice a auta sviští nebezpečně blízko, když začne být ještě jedna dálnice na pylonech nade mnou, přelézám betonová svodidla, a jedu po souběžném dvouproudu, to samé je na druhé straně šestiproudé dálnice, a nad tím ještě expres 4 pruh, dohromady 14 pruhů, vedro od sluníčka i od aut, mým oblíbeným místem se stává Seveneleven, maj tam pár židliček a pultík na nabíjení mobilů, hlavně je to klimatizovaný než zbaštím nanuk. J vidím jen jednou, jak si to masí po šestiproudce když sedím u hospy. Na předměstí Bangkoku se musím dostat přes tu dálnici nadjezdem, všechno je tu obráceně, jenže jsem to špatně odhadl a tak se snažím přes protisměr najet na nadjezd, asi čtvrt hodiny nesměle vystrkuju kolo, pak holt musím mezi ně, doprava se zastaví, já prokličkuju, a světe zbož se, jedu vedle Jirky, který najel ze správné strany. Bydlíme v tranzit penzionu asi 2 km od letiště, z kterého zítra o půlnoci odlétáme. Kolem jsou samé většinou ohrady dílen, skladů a spousta prázdných parcel zarostlých křovím, a

komáry...tak že u hotelového bazénku vydrží každý tak 3 minuty. Vyrážím s J shánět preparativní bednu, asi u druhého zavřeného krámu s koly, je neděle večer, se obracím neb mám svůj návratový modul, a sháním něco k baště, když se vracím k penzionu, potkávám J jak na dálniční spojnici vleče na zádech asi 3km bednu na kolo. Ráno ještě objíždím okolní dílny, v druhé otevřou basu s vercajkem a spojenými silami povolíme mé šlapky, co im busem nešly-nic nechtějí, u hotelu mi posílíček, zalévající keře, za 20 omeje zablácené kolo, a vyrážíme busem do středu Bankogku, což je asi 30 km. Bus poblíž penzionu jede po najetí na hlavní silnici opačným směrem, tak přeseďme do opačného, který podle čísla na mapě jede do centra, a kupodivu, kontrolujeme ho podle goglu, nás vyklopí kdesi v centru pod nadzemkou za 12 kc, tu stopujeme až ke stanici, za 44kc a s jedním přestupem se dostaneme k přístavišti lodí, odmítáme nahaněče turistů, protože to co nabízejí za kilo, stojí po stejné trase linkovou lodí 15,- Provoz po dost rozbourané řece Chao Praya je hektický, vystupujeme kde je to nejblíže k královské paláci, okukujeme to zvenčí, neb je tam fronta na 3 hodiny, pak nějaký chrám a procházíme barevnou čínskou čtvrtí, je tu dokonce bufet s michelinskou hvězdou, nakonec využíváme rikšu- chce jen dvacku, zato nás provede po dvou krámech, kde má za nás provizi, my nic neutráčíme, vyklopí nás u nejvyšší budovy města, odkud je to už metrem pár stanic k našemu busu.

Protože máme hafo bátů,dáváme thajskou masáž,tahle je opravdu poctivá,holky nám pěkně našlapou záda kolenem,vytahaj všechny prsty.Na naše předměstí se dostáváme už po tmě,J pořád něco shání,a tak se vydáváme zkratkou,která končí domem přes celou cestu,kolem ploty,pustí nás chodbou,projdeme na druhou stranu a cestou musíme brodit nějaké hluboké louže mezi rákosím,dlouhé 10 metrů,nadávám,ale dojde mě dodávka,sedám dovnitř a J přibereme cestou,před penzionem mu dám na sedačku všechny drobný co mám po kapsách,těch broďů bylo ještě asi pět. Rychle balím kolo,J už to má,a v 11 ho musím doslova vykopat z pokoje,veze nás hotelová dodávka,letí nám to v půl jedný,zařizujem kola a cpem se do naší A340.

V Dohá čekáme asi 3 hodiny,koupit se tu nic nedá,obložený chleba stojí asi 20\$. Další část cesty Dream linerem je už za světla ,tak vidím Dauhá,Katar,Bahrain,Kuwait,pak se z Perského zálivu přenášíme nad pevninu a podél Tigridu letíme kolem Bagdadu,nudnou poušť nahrazují hory Kurdistánu,letíme nad nimi snad hodinu,jsou zasněžené a strašně rozlehlé. Někde u Černého moře vletíme do mraku,a je

po divadle.

Zato ho máme v letadle-skupina sklářů z N.Boru-letí z nějaké přehlídky skla v D-před námi se dožadují dalších piv,a plechovky buransky rozdupávají o podlahu letadla,letuška je pak dvěma prsty,kape z nich pivo,zkouší nacpat do kontejnerů,které pasují jen na nezdeformované.

Po obědě jsme v Praze,u J si smontuju kolo,krtkem do Vysočan,a když stojím na místním nádraží,říkám si že to v tý Indočině nebylo tak strašný...

Na kole jsme najeli asi 2600km,tak 1100 busem a 120 lodí přes jezero.

11.1-12.2.2019 Luboš Andrš